
Szabó T. Anna

SZÜLŐSZOBA

A folyosón megyek, könnyem potyog
a linóleumra. A hormonok.
Bennem a gyermek kínban moco-rog,
mint szoruló ököl, a méh löki,
préseli ki.

Nagyobb erőknél hullámára dobva
kapaszkodom székekbe, asztalokba,
feszít, forgat a fájdalom.
Vigyen, hagyom.

*

Az állat vackán szülhet, de a nők
együtt kínlódnak. A szülőszobában,
a nyújtott, többszólamú jajgatásban,
a szűk sötétben, csecsemők
furakodnak halálra váltan.

*

Mint a démon, a kín gazdát keres,
elkap, megszáll, a lényed része lesz,
már ő vagy: lüktető, határtalan –
két perc, és vége van.

És megint sodor, mint a víz, a szél,
barbár, lét előtti nyelven beszél,
ömlik a szádon, ősi jajgatás,
a másvilági gyász.

Siratod őt és az utódait,
kiket a kínod világra taszít,
táplálékul tolongó démonoknak –
itt vannak már,
kapudnál várakoznak.

*

Kis csupasz csigabiga, gyere ki,
hánykódik házad, jajgat ideki,
vörös lángnyelv dől ki az ajtaján,
bújj ki, gyere, síkos csigabigám!

*

Gyermek, te súly, te izzó vas, te kő,
gyere elő, könyörgök! Bújj elő!
Szétfeszítesz és kifeszítelek,
csusszanj elő, te arctalan gyerek!

*

Húz. Lök. Feszít. Te semmit nem tehetsz.
Már hét órája. Széttép. Lélegezz.

Fohászkodni? Vagy káromkodni? Nem.
Túl nagy hozzá a kín. Túl idegen.

*

Ne tarts ellen, add át magad,
ez a szenvedés nem te vagy,
de ez az óra csak tied:
nem szülheti meg senki más
a gyermeked.

*

Erre születtem. Erre vártam.
Hogy mozogjon az ajándék gyermek
testem vergődő kosarában.
A szorongató belső térből
gépről hallom a szívverését.
Sebesen lüktet, akadozva:
fejével tolva, nyomakodva
tágítja kijárata részét.

*

Viaskodni a lihegéssel.
Egész testemmel lélegezni.
Beáramlik az oxigén,
kiárad a fekete semmi.

*

Előbb csak fáj, de tűrhető,
kezelhető... De egyre nő,
árad, túlcsap a tudaton,
mindent átható hatalom,
a nőből farkas lesz, tutul,
ökle a vaságyra szorul,
már homlokig a vízben áll,
már segítségért kiabál,
víz alól hangtalan sikoltva,

mintha utolsó perce volna –
de most a fájás, mint a hullám,
átbukik, önmagába hullván,
és messze fut, ki tudja, merre.
A szünet lélegzetnyi kegyelme.

*

Jó, hogy nem vagyok egyedül.
Támogatnak, segítenek.
Felitatják a véretem,
simogatják a kezemet.

Fekete hullámok között
korty levegőért kapkodok.
Még nem, még nem segíthetek.
Csak tarthatok, nem tolhatok.

Mint egy rémült hajótörött
testem hánykódó tutaján:
a síkos deszkára tapad
a gyermekem. A kisbabám.

*

A fájdalom nem testi már.
Mint földtani teknőt, kiváj.
Mozgás: helyhez nem köthető.
Tomboló elemi erő.

*

Löki, döngeti ajtaját
a levegős, tág külvilágnak:
egy gyermek teljes erejéből
ellenszegül a pusztulásnak.

Átcsúszik majd a tű fokán
nagy feje, csontos tömege.
Ha átjutott, csak fekszik ott:
rémületében zárva még
az ökle, a szeme.